

Ледь відчутно кольнуло. Наче комар укусив. Жінка кривиться, відвертає голову до вікна. Упорскую вміст ампули до її організму. Шкода, що не можна побачити, як рідина змішується із кров'ю, набуваючи з нею однорідної консистенції, а тоді починає повільно виконувати своє завдання. Витягаю голку, прикладаю ватку й наклеюю пластир. Ногою натискаю на педаль — кришка відра для сміття піднімається, шприц опиняється на денці. Кидаю погляд на свої коліна, на порожню коробочку з-під ліків на них, на мить заплющую очі й швиденько підраховую. Так, усе правильно. Висуваю шухляду письмового столу й ховаю упаковку під блокнотом. Решта потім. Підводжу погляд і всміхаюся до пацієнтки. Жінка міцніше закручує волосся гумкою, помітно нервує.

— Усього найкращого, — кажу.

Вона підводиться, киває головою. Не дякує. Я здогадуюся, що вона, певне, вірить у всі ці дурні дрібноміщанські забобони.

— До побачення, — кладе долоню на клямці і, перш ніж я встигаю відповісти, виходить.

Забгато вона очікує від життя. І це колись її згубить.

Аніта

3 КВІТНЯ 2015 РОКУ

Прокидаюся від неголосного шурхоту. Такого, ніби якийсь щур силкується прогризти ліжко чи точить пазурі на дерев'яній рамі. Хочу крикнути, але тільки затуляю уста долонею й підводжу голову з подушки. Я завжди панічно боялася мишви, цих очиць-намистинок, довгих тонких хвостів, які примушують мене здригнутися. Де Муркотя? Шурхіт посилюється, про всяк випадок дивлюся на Адама. Він спить, поринувши у свої дитинно-солодкі мрії. Ненавиджу його за цей безтурботний вираз обличчя. Зиркаю долу. Нікого. У полі зору — лише новенькі, ідеально дібрані під колір халата пухнасті капці, що якусь мить нагадують двох щурів-близнюків, а тоді знову перетворюються на звичайні тапочки.

Я вже настільки прокинулася, аби збагнути, що шурхіт — то не миша. Це той клятий сусіда знизу, скульптор доморослий, митець чокнутий. Возить у ліфті колоди, вигнуті стовбури дерев і ніколи після себе не прибирає, залишаючи замшлу зеленкувату кору на підлозі. А тоді гемблює, шліфує, казна-що виробляє ще, зчиняючи при цьому страшений галас. Як-от тепер. Шу-шу-шу-шу. Устаю,

надягаю халат і йду до передпокою, хапаю швабру й стукаю в підлогу держаком. Голосно, чимраз голосніше. Прибігає Муркотя, зацікавлена моєю вранішньою активністю. Треться об ноги, задирає мордочку. Я не припиняю стукати, так само, як і він продовжує стругати, що ж, побачимо, чие буде зверху! Адам з розлюченою міною сідає в ліжку.

— Ти що, із глузду з'їхала? — кричить він. — Припини!

— Нехай він припинить, — відповідаю, проте на мить завмираю зі шваброю в руці, прислухаючись до звуків унизу.

— Ти знаєш, котра година? — питає Адам, зиркнувши на мобільний.

— Знаю, — відказую я. — А от він — явно ні.

Стук-стук-стук — сусід переходить до наступного етапу роботи, тепер із використанням молотка. Я затискаю руки на швабрі й щосили гепаю держаком по підлозі.

— Господи! — Адам силкується перекричати галас. — Тобі геть дах поїхав.

Устає й іде до ванної. Я дивлюся на його мускулясте тіло, скуйовджене волосся — і всередині мене щось стискається. Колись усе було інакше, колись ми кохалися, щоранку, без винятків, не зважаючи на день тижня чи пору року. На початку нашого разом. О шостій п'ятдесят мої долоні пестили його теплу шкіру, а не стискали холодний держак швабри.

Саме так виглядав перший рік нашого подружнього життя. Ми були щасливими й не усвідомлювали наближення катастрофи. Спрагло віддавали себе буденності, роботі, мандрівкам, маленьким і великим радощам. Життя здавалося простим, і ми черпали з нього все найкраще.

І я точно знаю, що цей стан тривав би довше, якби одного вечора ми не вирішили зачати дитину. Таке рішення не приходить між двома філіжанками кави, до нього доростають поволі. Із часом воно дозріває в нашій голові, доки не осягне масштабів глибокої впевненості. І тоді, коли його спільно промовляють уголос, вороття більше немає. Відмова не означає зміну думки. Це цілковита катастрофа.

Так, у нас криза, цього не приховаєш, уже певний час стосунки не складаються. Ми перестали називати речі своїми іменами, терпимо одне одного, проте з кожним днем віддаляємося навзаєм. Кожнісінькою, найменшою клітиною тіла я відчуваю, що мій чоловік перестає мене кохати. А може, він узагалі мене більше не кохає? Щойно ця думка знову зринає в моїй голові — я ціпенію зі шваброю в обіймах. Дивлюся на світло в молочних шибках дверей ванної кімнати, на його постать за ними — і відчуваю, що мене от-от знудить. Сідаю на краєчку ліжка й ховаю обличчя в долонях. Мушу вгамуватися, не хочу влаштувати сцен. Коли в нас усе погано й з'являються приємні спогади — це віщує небезпеку.

Устаю, нахиляюся над покинутою недбало шваброю, та перш ніж устигаю її торкнутися — знизу вибухає чергова хвиля звуків. Таке враження, що хтось наждачкою шліфує звивини мого мозку. Розумію, що довше не витримаю цієї злості, роздратування й втоми, які накопичилися в мені впродовж багатьох місяців. Підходжу до дверей ванної й натискаю на клямку. Він зачинився ізсередини, хоча раніше ніколи цього не робив, пісяв, розчахнувши двері настіж. Опирався лівою рукою об стіну високо над головою, щоб утримати рівновагу, правою контролював цівку, а я задивлялася на нього. Посьорбувала каву й вивчала

ідеальні пропорції його тіла. Насичувалася цією картиною щоранку й почувалася такою щасливою, що становлю частину його світу.

— Відчини! — шарпаю клямку.

Він слухняно відчиняє. Оминаю Адама, нахиляюся над унітазом. Кілька спроб, гортанні звуки, та нічого більше. Підводжу погляд і бачу, як його обличчя, ще мить тому розлючене, раптом випромінює співчуття.

— Невже? — питає він.

— Що? — підводжуся я.

— Ну, що цього разу вийшло.

У його синіх очах я бачу сподівання. Чорні великі зіниці сповнює хвиля радості.

— Бляха, ні! Не вийшло!

Витираю губи туалетним папером. Оминаю Адама й виходжу з ванної. Раніше я не лаялася, тепер лаюся як биндюжник. Так, я змінилася, посипалася, але мені бракне сил, щоб із цим боротися. Із власною безплідністю, відсутністю самоконтролю, лайкою на кожному кроці. Нічого не вдієш, я така, яка є.

Заходжу на кухню, викидаю шматок паперу до смітничі й умикаю кавоварку. Мене огортає лють. Як він може думати, що цього разу вийшло? Рахувати не вміє, чи настільки тупий, що сподівається на якесь неймовірне, дивовижне, неконтрольоване чудесне зачаття? Я давно вже перестала в це вірити, узагалі в будь-яке зачаття. Авжеж, ми досі не полишаємо спроб, але я вже надію втратила. Наївність теж має свої межі.

Мию дві чашки, попередньо виловивши їх з купи брудного посуду в раковині. Я роблю так уже кілька днів,

може, навіть тижнів: мию лише те, що потрібно, решта лежить в очікуванні своєї черги. Це зовсім не схоже на мене, адже я обожнюю чистоту й до того ж невивправа педантка. Але й це невідь-чому змінилося. Так, іноді я хапаюся за прибирання, як-от учора, коли спеціальною серветкою полірувала підлогу в спальні. У такі хвилини я наче впадаю в транс, мушу чимсь зайняти думки, проте несподіваний ентузіазм зникає так само зненацька, як і виник. І на жаль, от уже кілька тижнів, як цього раптового припливу енергії бракне бодай на кухню. Залишається хіба чекати, коли Адам зверне увагу на цей розгардіяш — і ми знову посваримося. Принаймні це нам останнім часом вдається пречудово.

Витираю чашки паперовим рушником, ставлю їх під ріжком, наповненим кавою з Папуа-Нової Гвінеї, і натискаю на кнопку. Приємне гудіння кавоварки й заспокійливий запах. Я вдивляюся в брунатну рідину, що стікає порцеляновими стінками. Краєм ока помічаю, що на кухню увійшов Адам у темно-синій сорочці й ледь темніших штанах. Зупиняється за мною, я обертаюся до нього — і ми оцінюємо одне одного поглядами. Він інколи не витримує, зазвичай виграю я, от і цього разу теж. Адам на мить потуплює очі, а тоді дивиться на мене.

— Пробач.

Простягає до мене руку, намагається торкнутися, але я сахаюся. Ріжок кавоварки впирається мені в спину, та я не рухаюся, лише дивлюся, як він відвертається й виходить.

Я не хочу так. Кохаю його й прагну так само, як і раніше. Роблю крок уперед і опиняюся в порожнечі, яку він